

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον κάτι θὰ μᾶς τρέξη.

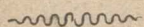
Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ἔσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχωμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μᾶς μιά δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἴκοσι δύο τοῦ Μαρτίου,
συγκάλεσις Κοινοβουλίου.

Δώδεκα ποῦντος κι' ἑκατό,
καὶ τὴ βουλή μας χαιρετῶ.

Ἔστους κυρίους βουλευτὰς,
ποῦ μᾶς ἦλθαν κατ' αὐτὰς.

Λοιπὸν καλῶς ὀρίσατε, ἀγαπητοὶ πατέρες,
μέσα στῆς τόσο κρίσιμης καὶ σοβαρᾶς ἡμέρας.
Τόσον καιρὸ χωρὶς βουλή καὶ θόρυβο κανένα
ἐμέναμ' οἱ κακόμοιροι μὲ χέρια σταυρωμένα,
κι' ἂν εἴπατε κι' ὁ πόλεμος αὐτὸς τοῦ Δεληγιάννη,
δὲν ἔβλεπε, μὰ τὸ σταυρό, κανέναν τί νὰ κάνῃ.

Πολὺ ἐπιθυμήσαμε τῆς ὁμορφαῖς σας μούρας,
τῆς λύμα σας, τὰ γέλοια σας, τὰ ξύλα, τῆς μαγκούρας,
τὸ νοστιμὸ βορσίδι σας, τὰ ξαφνικά χαστούκια,
τοῦ Παπαδαίου τοῦ λιγνοῦ τὰ ζηλευτὰ τουζλούκια,
τὸν Κάρτσωνα, τὸν Μπούτουνα καὶ τοὺς λοιποὺς πατέρας,
ποὺ εἰς τὰ τόσα μᾶς δεινὰ θὰ φέρουν πλέον πέρας.

Πολὺ ἐπιθυμήσαμε νὰ σᾶς ἰδοῦμε πάλι
καὶ τῆς παλῆς συνήθειας σας καὶ μὲ τὸ ἴδιο χάλι,
ἐργαζομένου ὅλοι μας γι' αὐτὸ τὸν Θεωράκη,
γιατὶ ἀπὸ μᾶς ἔπρεπε κάθε λογῆς φαρμάκι
καὶ μὲ τὸ ἄντε στάτους κθὼ μᾶς πῆρε τὸ μῆλο,
ποὺ τέλος πιά μᾶς ἔκαμε καὶ τοῦτο τὸ καλό.

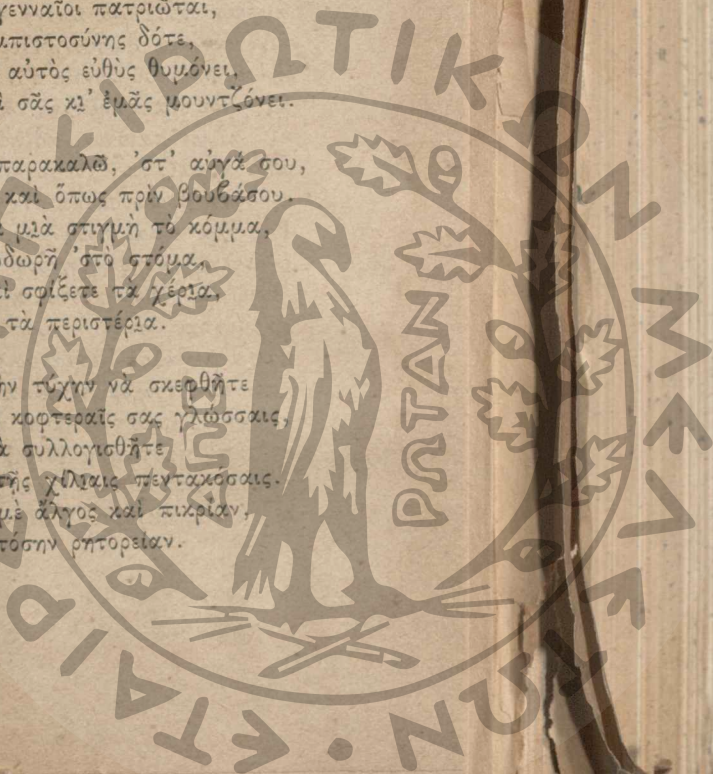
Καὶ μὰ τόσο γρήγορα νὰ ἔχωμε βουλή!
Τὸ ξανθὸ εὐτύχημα κι' ἀνέλπιστος χαρά!
καὶ πάλι μὲς ὅτ' ἀπλάκη τῆς τὸ ἔθνος μᾶς καλεῖ,
καὶ ἄλλοι ἄς προστρέξωμεν μὲ ζήτω καὶ οὐρρά.
Βαρὴ βαραὶ ὁ Πρόεδρος σημαίνει τὸ κουδοῦνι,
καὶ ἐν σωπῇ κηρύσσεται ὁ πόλεμος τοῦ Δούνη.

Ἐλᾶτε, φίλοι βουλευταὶ κι' ἀγαπητοὶ πατέρες,
κι' ἀφοῦ τὸ ἔθνος μᾶς περνᾷ πολεμικαῖς ἡμέραις,
σᾶς δίδει τὸ δικαίωμα ν' ἀνοίξετε ρουθούνια
κι' ἀπάνω εἰς τῆς ράχαις σας νὰ σπάσετε μπαστούνια,
καὶ πρῶτοι νὰ ὑψώσετε καθ' ὑψηλὸν καθήκον
τὴ φουστανέλα τοῦ κλεινοῦ Γκριζώτη τῶν *Ναυτίλων*.

Κανεῖς ὅτ' ὁ Θεωράκης μᾶς νὰ μὴν ἀντιμίσση
καὶ ὅλοι νὰ τοῦ πῆτε καὶ εἰς ὅ,τι σᾶς ζητήσῃ.
Φανῆτε κι' ἄλλη μιά φορά γενναῖοι πατριῶται,
καὶ πάλιν ψῆφον εἰς αὐτὸν ἐμπιστοσύνης δότε,
γιατὶ, ἂν τὸν θυμώσετε, κι' αὐτὸς εὐθὺς θυμώνει,
καὶ τότε πιά καὶ πόλεμο καὶ σᾶς κι' ἐμᾶς μουντίζανει.

Καὶ σύ, Τρικούπη, κάθισε, παρακαλῶ, ὅτ' αἰνᾷ σου,
δέσε σφικτὰ τὴ γλῶσσά σου καὶ ὅπως πρὶν βουβάσου.
Καὶ σύ, ἀφέντη, ξέχασε γιὰ μιά στιγμὴ τὸ κόμμα,
καὶ πάλι ξαναφίλησε τὸν Θεωρῆ ὅτ' ὁ στόμα,
καὶ σμιζέτε τὰ χεῖλη σας καὶ σμιζέτε τὰ χέλια,
καὶ φιληθῆτε ὅλοι σας ὡσὰν τὰ περιστέρια.

Ἐλᾶτε τῆς πατρίδος μας τὴν τύχην νὰ σκεφθῆτε
καὶ ἄς μὴ λὲν παραπολλὰ ἢ κοφτεραῖς σας γλώσσαις,
διότι τώρα, βουλευταὶ, καλὰ συλλογισθῆτε
πὺς δὲν θὰ μᾶς τραβήξετε τῆς χίλιας πεντακτασίας.
Κι' ἴσως αὐτὸ σκεπτόμενοι μὲ ἄλλος καὶ πικρίαν,
φανῆτε φειδωλότεροι ὅτ' ἐν τὴν τὴν ὁριζῶν.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπόν μάς ήλθαν...

Π.—Ποιοί, μωρέ;

Φ.—Τού έθνους οί πατέρες,
όλοι φωτιά και μπουμπερη με κόκκιναις παντιέραις.
Γι' αυτή τή νέα μας βουλή πολλά σπουδαία ξέρω,
άλλ' απ' αυτά, βρέ Περικλή, ούτ' ένα γρύ προφέρω,
γιατί ως αφιλόπατρις 'στό έθνος θα περάσω,
και αν για τέτοιους νομισθώ, εϋθύς 'μπορώ να σκάσω.
Λοιπόν μάς ήλθαν, Περικλή, τού έθνους οί πατέρες,
όλοι φωτιά και μπουμπερη με κόκκιναις παντιέραις,
κι' εγώ προς όλους έτρεξα με πόθο και αγάπη,
τού Παππαδαίου 'φίλησα τὸ κάτασπερο τσουράπι,
τού Κάρτσωνα τή φέμελη, τή γάμπα του Ματάλα,
και τού Γκριζώτη τούς γλουτούς που είναι για καθβάλα,
και όλους, φίλε Περικλή, μετά χαρᾶς τούς είδα,
κι' έγέμισε τὸ στήθος μου με μυστικὴν ἐλπίδα,
κι' ανέλαβα τὸ θάρρος μου κι' ανεπτερώθην όλος,
και πόλεμον θα έχωμεν, θαρρῶ, αναμφισβόως.
'Ελα μαζί μου να τούς 'δῃς στρωμένους 'στην ἀράδα,
εἰθὲς να μακαρίσωμεν και πάλιν τὴν 'Ελλάδα,
εἰθὲς να ἐμβατεύσωμεν εἰς τούς συλλογισμούς των,
ν' ακούσωμεν ἀνάπτυξιν σχεδίων ἀνηκούστων,
και να χειροκροτήσωμεν και με τὰς δύο χεῖρας
τού έθνους τούς ἀδάμαντας, τού έθνους τούς σωτήρας.
'Ο προσφίλης Θεόδωρος και πάλιν τούς μαζεύει,
και νέα μέτρα, Περικλή, πολεμικὰ γυρεύει,
γυρεύει νέα δάνεια, γυρεύει μοναστήρια,
και νέους στόλους και στρατούς και άλλα χίλια μύρια.
Αὐτὰ τού λείπουν μοναχά, και αν και τούτα πάρη,
ἀμέσως τότε για καυχᾶ θ' ἀπλώση τὸ ζωνάρι.
'Ας τού τὰ δώσουν, Περικλή, εϋθύς και παραχρήμα,
κι' εγώ 'στου έθνους τὸν βωμόν προσφέρωμαι ως θυμα,
ας γίνω ένα τούμπανο, ας γίνω μπασαβιόλα,
κι' ας με ταίσουν, ἀδελφέ, με μιὰ στρυχνίνης φόλα,
ἀπὸ αὐταῖς που τὰ σκυλιὰ 'στους δρόμους φαρμακόνουν,
κι' όσα βρωμόσκυλα τῆς τρῶν ἀμέσως τὰ κορδόνουν.
Εἰς όλα εἰμαι πρόθυμος, σ' ἐμένα μόνο φθάνει
ὁ Δεληγιάννης 'γρήγορα τὸν πόλεμο να κάνη.
'Ενῶ δὲ ήλθαν πρόθυμοι τού έθνους οί πατέρες,
ἀκούονται 'στὸν 'Ολυμπο ἡ κλέφτικαις φλογέραις,
και ὁ μεγάλος Γερμανὸς προβάλλει με τὴ Λαύρα
και νέφη τὸν ὀρίζοντα καταπλακόνουν μαύρα,
κι' ιδού! ἑκατὸν εἰκοσι ἀκούονται κανόνια
κι' ἀπὸ παντιέραις ἐθνικῆς γεμίζουν τὰ μπαλκόνια,
και παρατάσσειτ' ὁ στρατὸς εἰς τοῦ 'Ερμού τὸν δρόμον
κι' ὁ Κατσανδρῆς ὁ δίκαιος μετὰ τῶν 'Αστυνόμων,

και ὁ Μεγαλειότατος ἐν τόσῃ παρατάξει
πηγαίνει 'στην Μητρόπολι μ' ὀλόχρυσο ἀμάξι.
'Ιτε λοιπόν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὦ παῖδες τῶν 'Ελλήνων,
κι' ὁ 'Αγγελος 'στην Μαριάμ προσφέρει ἄσπρον κρῖνον,
και μάχοι ἐξ 'Ανατολῶν προσέρχονται με δῶρα
κι' ὁ Θεόδωρος για πόλεμο πέρνει καινούρια ροζα,
και ὁ Τρικοῦπης μελετᾷ τρεῖς 'μέραις να 'μυήση
και θεραπεύει ὁ Παστέρ τὴ λύσσα 'στὸ Παρίσι.
και ὁ 'Αλφρέδος ἔφυγε κρυφίως ἐκ τῆς Σούδας
και παραδίδει τὸν Χριστὸν σ' 'Εβραίους ὁ 'Ισίδας,
κι' ὁ μέγας Κορτοδάβολος ἀπέθανε κι' ἐκείνος,
πούταν μανᾶθης ξακουστός, κι' ἡκούσθη τόσος ἥσυχος,
και στέφανοι ἐτέθησαν ἐπὶ τὸ λειψάνον του,
και λόγοι ἀπηγγέλησαν περὶ τῶν ἀρετῶν του,
και τὰ βαπόρια τοῦ Γουδῆ πηγαίνουν για τὴν Τῆνη
κι' εγώ με τόσους παλαβοὺς δὲν ξέρω τί να γίνω,
και ἴσως νέαν ἔχομεν φοικτὴν ἐπιστρατεύαν,
κι' ὁ Βάττεμπεργκ δὲν δέχεται ἐπὶ πενταετίαν
να λέγεται Διοικητὴς τῆς νέας Ρωμυλίας
και πόλεμος μυρίζεται Ρωσσίας και 'Αγγλίας,
και ἡ κυρία Φασουλὴ παντιέρα μου σηκώνει
και τὰς ἀκτὰς ὁ Μπούμπουλης σπουδαίως ὀρμυρίζει,
κι' ἐν μέσῳ τόσῃς ταραχῆς κι' ἀλλաλαγμῶν και θρόνων
ιδού τὸ υποβρύχιον τοῦ Νόρδεμπελδ ἐκείνου,
πηδᾷ 'στην ἐπιφάνειαν τῆς γαλανῆς θαλάσσης,
και τρέχει, τρέχει, Περικλή, ποῦ εἶναι να θυμάρσει,
και ὁ Μεγαλειότατος μ' αὐτὸ διασκεδᾷ,
κι' εγώ σκοπεύω να εἰπῶ τοῦ Νόρδεμπελδ για γὰ
να μοῦ τὸ δώση μιὰ φορά, και με πολλὴ τρεμάλα
να πᾶμε να ψαρέψουμε ως 'στὴ Λειψοκουτάλα.
'Ιτε λοιπόν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὦ παῖδες τῶν 'Ελλήνων,
κι' ὁ 'Αγγελος 'στην Μαριάμ προσφέρει ἄσπρον κρῖνον,
και ἐκπαλεῖ τούς σκύλους μας λύσσα κακὴ να πᾶση
και τρέμει ὁ Καμπούρογλους κανεῖς μὴ τὸν δαγκᾷ,
κι' εγώ, καυμένε Περικλή, φiri φiri γυρεύω
να δαγκωθῶ ἀπὸ σκυλί, και ὅποιο 'ἔρω τὸ εἶπω,
μήπως θυμώση ἔξαφνα κι' ἀπάνω μου πετάξῃ
και μ' ἑνα δάγκωμα γερὸ ἀμέσως με λυσάξῃ,
και κάμουν λόγον δι' ἐμὲ κι' οἱ ξένοι και οἱ φίλοι.
κι' ὁ Παππαμυχαλόπουλος εἰς τὸν Παστέρ με στείλει
με χρήματα δημόσια, να 'δῶ και τόπους ξένους
και ὑποβάλω 'στὸν Γρεβὺ τὰ δίκαια τού γένους,
και ὅταν πλέον πόλεμος δὲν ἀπειλᾷ τὸ γένος,
εἰς τὸ πατρῶν ἔδαφος νάλθω ξελοσασμένος.
Π.—Μ' ἐλύσσαξες, ἀντίχριστε, μοῦ τᾶκανες σαλάτα.
κι' ὅρσε καμπόσας χαστουκιὰς κι' ἔως εἶδῶ σταμάτη.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ
με τὴν κυρίαν Φασουλῇ.

Ἡ Φ.—Πῶς, γενναῖε Φασουλῇ, ιδέ με πῶς δακρύζω,
και τὸν πόλεμον γαλανὴν σημαῖαν σ' ἐγχειρίζω.
Λαβὲ αὐτὴν και δειξέ την 'στου έθνους τούς πατέρας,
ἀνατιάζου με αὐτὴν ἐπάνω 'στους αἰθέρας,
με τὰς πτυχὰς τῆς σκέπας τὸν λαῶν Δεληγιάννη
και κηρύττει τὸν πόλεμον τοῦ Δούνη μᾶνι μᾶνι.
Ἡ Φ.—Ὁ σὺ, ὅπου ἀθάνατος θα μείνης 'στους αἰῶνας
και ὁμιλᾷς τὰς φοικτὰς ἐκείνας 'Αμαζόνες,
τὰς παρὰ τὸν Θερούδοντα τὸ πᾶλαι κατοικοῦσας
και με ἀγρίους δράκοντας ἀγρίως πολεμοῦσας,
ἐν τού κᾶνεις μοναχὴ για πολεμάρχους δέκα,
τού Δεληγιάννη ἔπρεπε να ἦσουν γυναῖκα,
κι' ὅχι ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ, ἐνὸς δειλοῦ τσιφούτη,
πού σέγγει με τὰ τέσσερα σὰν τοῦ βρωμᾷ μπαρούτι.
Τὸν Δεληγιάννη ἔπρεπε ἡ σύζυγος να εἴσαι,
να πᾶνεις με τὸν 'Ρουμπόρδ, να τρέχῃς, να κινῇσαι,
αὐτὸς να θέλῃ τρεῖς σειρὰς διὰ τὴν ἐφεδρείαν,
κι' ὅχι δεκάξῃ μονομιά χωρίς ἀργοπορίαν,
και ἀφοῦ παραλυσάξῃς κι' ὁ κόσμος σὰς τρομάξῃ,
να πᾶτε τότε στὸν Παστέρ για να σὰς ξελοσάξῃ.

Ἡ Φ.—Σήκω 'στὸ πόδι, Θεόδωρε, και σὰς, χρυσοὶ λεβένται,
κι' αὐτὴ τὴν τρίτη ἔχομε τοῦ Μάρτ' εἰκοσιπέντε.
Καιρὸ μὴ χάνῃς, Φασουλῇ, 'στὸν Δεληγιάννη τράβα,
'στὸ ἄλλογο τοῦ Τζούκ' Σπαυριανοῦ ἀνάβα,
'σ' ἐκεῖνο που καθβάλλεις κι' ὁ Δούνης μιὰ ἡμέρα
κι' ἐπῆγε εἰς τὸν πόλεμον εἰς τὸ Σταυρὸ μας πέρα,
και μες 'στ' αὐτὰ τοῦ Θεόδωρ τὸ λιγερὸν τραγούδι
κι' εἰπέ που ὅτι ἔφυγαν οἱ στόλοι ἀπ' τὴ Σούδα,
και δὲς που τὴ σημαία μου 'ψηλὰ να τὴν σηκώση
και πόλεμον ἀμείλικτον καθ' ὅλων να ὀρώσῃ.

Ὁ Φ.—Βρέ ἄφησέ με ἡσυχα...
Ἡ Φ.—...Αἰ! ὅχι, δὲν σ' ἀφήνω.
Ὁ Φ.—Μ' αὐτὴν τὴν Δεληγιάννηνα, τί διάβολο θα γίνω;
Ἡ Φ.—Λαβὲ και δυναμῆτιδα και μιὰ καλὴ κουμπούρα,
και αν ἴδῃς πῶς ἡ βουλή τα φέρει 'λίγο σκούρα,
ἀμέσως ἀνατίναξε ἀπάνω 'στοῖς ἀέρας
Χαρίλαον, Θεόδωρον και τούς λοιπούς πατέρας.
Ὁ Φ.—Πήγαίνε σὺ και κάψε τους, αν θῆς να ξεθυμᾷς.
Ἡ Φ.—Τράβα σὺ λέω 'γρήγορα κι' ὅχι στιγμή μὴ χάνῃς,
ἄλλοιὼς ἀπὸ τὸ αἷμα σου θα πῶ σαράντα δρόμια.
Ὁ Φ.—Σὺ σῶσέ με, ὦ ὕψιστε, ἀπὸ αὐτὴν τὴν Λάμια.

Θούρια τοῦ Φασουλῆ
μὲ φωτῆρά καὶ μὲ χολή.

Α'.

"Ελληνες, ψάλλωμεν ἄνδρα γενναῖον,
τὸν Θεωδώρακη μας, ἥρωα νέον...
οὗτος ἦν ἥρως μοναδικός.
"Ελληνες, πλέξωμεν χρυσοῦς στεφάνους,
καὶ γὰρ μὲ Γλάδστονας καὶ μὲ Σουλτάνους
ἐμαχεσάτην ἡρωϊκῶς.

Β'.

'Σ τῇ μέσῃ τὸ σπαθί μου,
τὸ ἄλογο μαζί μου,
καὶ 'ς τῇ βουλῇ πετῶ,

Κί' ἀπὸ τὸ θεωρεῖον
γελῶν τε καὶ δακρύων
τὸν Θεωρῆ κυττῶ.

"Αρ τώρα τὸ βροντήξῃ
καὶ πόλεμο κηρύξῃ,
καλὰ τὸν καρτερῶ.

'Αλλ' ἂν τὸν ἀναβάλῃ
γὰρ ἔξῃ μῆνες πάλι,
φωτάζω τραραρό.

Γ'.

"Ω λιγερὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου
καὶ σὸν τουφέκι φλογερὸν πουλί μου,
"Εσεῖς τὴν γῆν τιράξετε
καὶ ὅ,τι 'βρῆτε σφάξετε,
τὰ ζῆση κι' ἡ πατρίς μου
κι' ἐγὼ κι' ὁ Θεωρῆς μου.

Σπαθάκια ἐμπροστά μου 'σὰν γλιγγιλλῶν,
γαλόντζα 'σὰν κυττάζω τὰ γυαλλῶν,
κι' ἀκούω τραμ ταρά ραρά
καὶ ἡ κοιλιὰ μου γουργουρά,
αὐτ' εἶν' ἡ μουσικὴ μου,
'ποῦ τέρπει τὴν ψυχὴ μου.

Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν,
ἐπιθυμῶ τὰ ζήσω μὲ ὕμναι.

Γι' αὐτὸ καὶ μόνον προσπαθῶ
κι' αἷμα τὰ χύσω δὲν ποθῶ,
διότι, ἂν τὸ χύσω,
πῶς θὰ 'μπορῶ τὰ ζήσω;

"Η ὦρα ἐφθασεν, ἡ σάλπιγξ κρᾶζει,
καίει τὸ αἷμά μου ἐντὸς καὶ βράζει.
Τὸ μπάμ, τὸ μπούμ, τὸ γλιν γλιν γλιν
ἀρχίζει μέσα 'ς τὴ βουλὴ,
κι' ἐγὼ διασκεδάζω,
«Ζήτω 'Ελλάς» φωνάζω.

"Η Ἀγία Ἑορτὴ
ἐν μεγάλῃ Τελετῇ.

"Η μεγάλη ἑορτὴ μας ὦρα ὦρα ξημερώνει
καὶ ἀστράφτει τὸ τοαπράζι καὶ καπνίζει τὸ μιλῶνι,
κι' ὅσοι ἔκαμαν μεγάλῃ τὴν χρυσὴν αὐτὴν Ἑλλάδα,
μᾶς κυττάζουν ὅπως πάντα ξαπλωμένους 'στὴ λιακάδα,
καὶ κουνοῦνε τὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια των βουρκνούν
καὶ μὲ πόδια καὶ μὲ χέρια τὰ παιδιὰ των φασκελόνουν.

"Η μεγάλη ἑορτὴ μας ὦρα ὦρα ξημερώνει
καὶ ἀστράφτει τὸ τοαπράζι καὶ καπνίζει τὸ μιλῶνι.
Σὰν καὶ τούτῃ τὴν ἡμέρᾳ ὁ καθένας ἐκαρτέρει
νὰ ἰδῇ τὸν βασιλεῖά μας μὲ γυμνὸ σπαθί 'στὸ χέρι,
καὶ νὰ γίνουνε λημέρια τοῦ Ὀλύμπου ἢ ραχοῦλας
κι' ἢ σαράντα κορυφαῖς του κι' ἢ σαράντα δυὸ βρούσουλαις.

Καρτεροῦσε ὁ καθένας σὰν καὶ τούτῃ τὴν ἡμέρᾳ
νὰ βροντήσῃ τὸ τουφέκι ἀπὸ πέρα ἕως πέρα.
"Αλλ' ἀντὶ θουρίων Ρήγα κι' ἀνακρούσεων παϊάνων
κι' ἀστραπῶν καὶ τόσων κρότων καὶ σαλπγγων καὶ τυμπάνων
ὁ Ρικάκης μὲ τὴ σκούφιᾳ τὸ κουδοῦνι του βροντᾷ,
κι' ὁ Ρωμηὸς ἀπὸ τὰ πάλκα μὲ τὸν πόλεμο γλεντᾷ.

"Η μεγάλη ἑορτὴ μας ὦρα ὦρα ξημερώνει
καὶ ἀστράφτει τὸ τοαπράζι καὶ καπνίζει τὸ μιλῶνι,
κι' ἡ πατρίς Ἑλλάς σκυμμένη μὲ λαχτάρια καὶ μὲ πό
ξεφωνίζει πρὸς τὰ τέκνα τῶν μεγάλων τῆς προγόνων.
«"Ω παιδιὰ μου, ὀρφανὰ μου, τὸ χ' ἢ μοῖρά μας γραπτὴ
ὅταν πόλεμος μᾶς τύχῃ, νὰ μὴν ἐχωμε λεπτό.»

Τοῦ Κόκκου τὰ ποιήματα
πολέμου προμηνύματα.

'Στὰ λαμπρὰ τυπογραφεῖα τοῦ γνωστοῦ Κωνσταντινίδου
ὁ ἀγαπητὸς μας Κόκκος νέαν συλλογὴν ἐκδίδει.
Νέαν συλλογὴν ἁσμάτων ἐθνικῶν, ὡς θὰ ἰδῆτε,
καὶ τάπογευμα τῆς τρίτης εἰς τοὺς δρόμους θὰ πωλῆται.
'Αλλ' ἐνῶ στὴν ἀγορὰν μας εἶναι ἀκριβὰ τὰ πάντα,
θ' ἀγοράζῃς τὸ βιβλίον μόνον μὲ λεπτὰ τριάντα.

Τυπογραφεῖα Κωνσταντινίδου
ποῦ μένει Χάσκων ὅστις τὰ ἔδῃ.

Αὐτὸ τὸ φύλλον τοῦ Ρωμηοῦ, ποῦ κάνει γιὰ στολίδι,
ἔδῃκε 'στὸ Κατάστημα τοῦ Κωνσταντινίδου,
ποῦ δὲν εὐρίσκεται ψυχὴ ὅπου νὰ μὴν τὸ ἔδῃ
κι' ἐπὶ Ἀνέστη ἀρχοντὸς δὲν ἔχει ἄλλο ταῖρι
καὶ θὰ προκόψῃ πρὸ πολὺ 'στὰ χέρια του ἀργότερα,
ἀλλὰ γι' αὐτὸ θὰ γράψωμεν κατόπιν περισσότερα.